

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Czechoslovak development, družstvo**, IČO 29357659,
se sídlem nám. Svobody 57, 763 15 Slušovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Těšnov 65/17, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2019, sp. zn.: 5ZK15450/2019-14141,
č. j.: 33649/2019-MZE-14141,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“) ze dne 24. 5. 2019, sp. zn. 18/F1D/649/030352-OV, č. j. SZIF/2019/0415587, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o podporu na produkci ovocných druhů s vysokou pracností pro rok 2018 (dále jen „dotace“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce podal dne 15. 5. 2018 žádost o podporu na produkci ovocných druhů s vysokou pracností na celkovou výměru zemědělské půdy 5,47 ha (dále jen „žádost“). V rámci administrativní kontroly žádosti bylo zjištěno porušení podmínek pro poskytnutí dotace. Zaprvé díly půdního bloku i. č. 490-114 7813/9 o výměře 5,29 ha a i. č. 490-114 7814/4 o výměře 0,18 ha (dále jen „DPB“) nebyly nejméně ode dne doručení žádosti do 31. 8. 2018 vedeny v Evidenci ovocných sadů (dále jen „Evidence“) na žalobce. Nebyla tak splněna podmínka § 23 odst. 7 písm. a)

nařízení vlády č. 50/2015 Sb., o stanovení některých podmínek poskytování přímých plateb zemědělcům a o změně některých souvisejících nařízení vlády, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády“), protože nebylo dle čl. 2 (bodu 23) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014 (dále jen „nařízení komise č. 640/2014“) možné DPB zohlednit do zjištěné plochy. Zadruhé u ovocného druhu slivoň švestka o výměře 5,47 ha nebyla splněna minimální úroveň produkce plynoucí z přílohy č. 6 nařízení vlády. Nebyla tak splněna podmínka § 23 odst. 5 nařízení vlády a bylo na místě žádost dle čl. 2 (bodu 23) nařízení Komise č. 640/2014 zamítnout. Dále bylo zjištěno, že rozdíl mezi plochou, deklarovanou žalobcem v žádosti, a plochou zjištěnou administrativní kontrolou, činil 5,47 ha, tj. více než 50 % zjištěné plochy. Bylo proto postupováno dle čl. 19 odst. 2 nařízení Komise č. 640/2014, žádost byla zamítnuta a bylo stanoveno, že žalobci bude stržena částka odpovídající tomuto rozdílu. Závěry administrativní kontroly SZIF zohlednil v prvostupňovém rozhodnutí, jímž žádost zamítl a stanovil, že žalobci bude stržena částka ve výši 43 883,57 Kč z plateb poskytovaných SZIF, na něž bude mít žalobce v následujících letech nárok.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. V něm ke zjištěnému porušení § 23 odst. 7 písm. a) nařízení vlády uvedl, že z údajů v Evidenci využití půdy podle uživatelských vztahů (dále jen „LPIS“) vyplynulo, že žalobce podal dne 21. 7. 2017 žádost o změnu uživatele DPB (dále jen „žádost o změnu uživatele“), které SZIF vyhověl dne 21. 2. 2019 a DPB byly na žalobce evidovány s účinností od 1. 8. 2017. Stržení částky ve výši 43 883,57 Kč tedy nemělo být stanoveno, neboť Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský (dále jen „ÚKZÚZ“) mohl DPB zaevidovat v Evidenci až po ukončení řízení o změně uživatele DPB. S ohledem na uvedené došel žalovaný k závěru, že DPB mají být v Evidenci zapsány zpětně s účinností od 1. 8. 2017, čímž dojde k naplnění podmínky dle § 23 odst. 1 nařízení vlády a DPB budou v rámci žádosti započítány do zjištěné plochy. Nebude tak zjištěn rozdíl mezi deklarovanou a zjištěnou plochou, protože nebude stržena uvedená částka. Žalovaný se však ztotožnil se SZIF v tom, že žalobce splnil podmínku minimální produkce dle § 23 odst. 5 nařízení vlády, tudíž mu nemůže být dotace poskytnuta.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a bylo vydáno na základě nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu.
5. *První žalobní námitkou* namítal nesprávnost, zmatečnost a nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť si jeho výroky odporují a není zřejmé, který z nich platí. Upřesnil, že zatímco na str. 1 žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že se odvolání zamítá a prvostupňové rozhodnutí ruší, na str. 4 se prvostupňové rozhodnutí mění tak, že je zrušena povinnost odečítat částku ve výši 43 883,57 Kč.
6. Ve *druhé žalobní námitce* namítal, že mu vůbec nevznikla povinnost prokázat minimální úroveň vlastní produkce na hektar plochy ve výši referenční hodnoty uvedené v příloze č. 6 nařízení vlády. Tato povinnost dle § 23 odst. 1 nařízení vlády vzniká pouze u žadatele o dotaci, který obhospodaruje zemědělskou půdu evidovanou na něj v LPIS jako druh zemědělské kultury ovocný sad a současně evidovanou v Evidenci podle § 3q zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „zákon o zemědělství“). Jelikož na něj DPB, které v roce 2018 obhospodařoval, evidovány nebyly, neměl povinnost prokázat minimální úroveň produkce dle § 23 odst. 5 nařízení vlády.

7. *Třetí žalobní námitkou* namítal, že SZIF nedodržel 60 denní lhůtu, v níž měl dle čl. 10.4 dokumentu *Závazný metodický postup k aktualizaci evidence půdy a ekologicky významných prvků* podle zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, vyřešit žádost o změnu uživatele. SZIF této žádosti vyhověl až po více než roce a půl od jejího podání. Právě liknavostí SZIF nevznikla žalobci povinnost prokazovat minimální úroveň produkce dle § 23 odst. 5 nařízení vlády, neboť pochybením SZIF nebyly DPB evidovány v LPIS na žalobce. Skutečnost, že SZIF DPB zaevidoval se zpětnou účinností od 1. 8. 2017, označil za manipulaci.
8. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k *první žalobní námitce* uvedl, že změna v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v upuštění od stanovení stržení částky 43 883,57 Kč nezpůsobuje jeho nesprávnost, nicotnost ani zmatečnost, neboť jeho výrok zcela koresponduje s odůvodněním. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Ani prvostupňové rozhodnutí neobsahovalo výrok, kterým by byla žalobci uložena jakákoli sankce, tudíž neukládalo žalobci žádnou právní povinnost. Text uvedený v odůvodnění žalobou napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí, představuje informaci a upozornění žalobce na skutečnost, že byl ve správním řízení učiněn kontrolní nález, který má za následek postup dle čl. 19 odst. 2 a 3 nařízení Komise č. 640/2014. Dle tohoto ustanovení mimo jiné musí příjemce dotace, jedná-li se o rozdíl přesahující 50 %, uhradit sankci rovnající se výši podpory, odpovídající rozdílu mezi deklarovanou a zjištěnou plochou. Tato sankce není typickou sankcí, jíž by byl žalobce povinen uhradit, nýbrž specifickým prostředkem k zajištění dodržování podmínek pro poskytování evropských dotací (dále jen „zajišťovací opatření“). Žalobci tedy nebyla uložena sankce, k jejímuž plnění by byl na základě žalobou napadeného rozhodnutí povinen. Případná sankce by byla uložena až dalším rozhodnutím žalovaného, a to pouze vznikl-li by žalobci nárok na dotaci. Pak by bylo zajišťovací opatření, o něž by byla dotace krácena, uplatňováno ve výroku takového rozhodnutí a rozhodnutí by bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví. V případě žalobce však k uplatnění zajišťovacího opatření nedojde, jak již bylo konstatováno v žalobou napadeném rozhodnutí.
10. Ke *druhé žalobní námitce* konstatoval, že nařízení vlády stanoví komplex podmínek pro poskytnutí dotace, přičemž jednotlivé podmínky nejsou navzájem podmíněny a musí být splněny kumulativně. Skutečnost, že na žalobci nelze požadovat splnění podmínky evidence DPB v Evidenci neznamená, že by se na něj nevztahovaly ostatní podmínky pro poskytnutí dotace.
11. *Třetí žalobní námitku* označil za irelevantní, neboť se netýkala předmětu žaloby. Tím není přezkum řízení o provedení aktualizace LPIS, ale pouze přezkum okolností, na jejichž základě bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Nebyl-li žalobce spokojen s vyřízení žádosti o změnu uživatele, mohl se bránit podáním žaloby. Dále odkázal na § 3 odst. 5 písm. a) zákona o zemědělství, dle něhož při rozhodování o poskytnutí dotace na zemědělskou půdu, příp. zalesněnou půdu, vedenou v LPIS dle § 3a vedenou jako zemědělsky obhospodařovaná půda se zemědělskou kulturou stanovenou nařízením vlády dle § 3i, vychází příslušný orgán z LPIS, přičemž nepřihlíží k údajům o výměře parcel a druhu pozemků vedených podle zvláštního právního předpisu. Závaznost údajů uvedených v LPIS potvrzuje i rozhodovací praxe správních soudů, jako např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 As 2/2008-55. Uzavřel, že právní účinky provedené aktualizace LPIS na základě ohlášení změny uživatelem plynou přímo z § 3g odst. 11 zákona o zemědělství. SZIF tak postupoval v souladu se zákonem a námitce o zpětné manipulaci s DPB nelze přisvědčit.

12. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

13. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na žalobních argumentech. Nad jejich rámec uvedl, že v roce 2017, 2018 i 2019 splnil všechny povinnosti vyplývající ze zákona o evidenci půdy (*pozn. soudu: dle kontextu podání má soud za to, že měl žalobce na mysli zákon o zemědělství*) a z nařízení vlády. Žalobou napadené rozhodnutí se snaží zamaskovat pochybení SZIF. Žalovaný nedoložil, že by žalobce v žádosti o změnu uživatele pochybil, a nevysvětlil, proč SZIF tuto žádost nevyřešil v zákonné lhůtě.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť jsou součástí spisového materiálu žalované, z něhož při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází.
15. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Předmětem sporu mezi účastníky řízení bylo zejména posouzení otázky, zda žalobce splnil podmínky pro poskytnutí dotace či nikoli.
17. Ze spisového materiálu soud zjistil tyto pro věc podstatné skutečnosti:
18. Z žádosti vyplývá, že žalobce žádal o podporu pro produkci ovocných druhů s velmi vysokou pracností. Ve formuláři pro prokázání produkce ovocných druhů v rámci dobrovolné platby produkci za rok 2018 žalobce uvedl, že u ovocného druhu slivoň švestka činí jeho produkce na DPB 13,15 tun.
19. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
20. Podle ustanovení § 23 odst. 1 nařízení vlády v rozhodném znění *žadatelem o poskytnutí podpory na produkci ovocných druhů s vysokou pracností je žadatel podle § 2, který obhospodařuje zemědělskou půdu evidovanou na něj v evidenci využití půdy jako druh zemědělské kultury ovocný sad a současně evidovanou v evidenci ovocných sadů podle § 3q zákona o zemědělství. V případě ovocného druhu podle odstavce 2 písm. g) je požadovaným evidovaným druhem zemědělské kultury standardní orná půda*. Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení *ovocným druhem s vysokou pracností je slivoň švestka (kromě myrobalánu)*.
21. Podle ustanovení § 2 odst. 1 nařízení vlády v rozhodném znění *o poskytnutí přímé platby zemědělcům podle § 1 může požádat fyzická nebo právnická osoba, která a) je zemědělským podnikatelem podle zákona o zemědělství a b) obhospodařuje zemědělskou půdu evidovanou na ni v evidenci využití půdy podle užívatelských vztahů podle zákona o zemědělství (dále jen „evidence využití půdy“)*
22. Podle ustanovení § 23 odst. 5 věty první nařízení vlády v rozhodném znění *žadatel o poskytnutí podpory na produkci ovocných druhů s vysokou pracností prokáže minimální*

úroveň vlastní produkce na hektar plochy ve výši referenční hodnoty uvedené v příloze č. 6 k tomuto nařízení.

23. Podle přílohy č. 6 nařízení vlády v rozhodném znění činí minimální výnos pro ovocný druh slivoň švestka 3,0 t/ha.
24. Soud o věci uvažil takto:
25. Soud nevešel na *první žalobní námitku*, neboť neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nesprávné, zmatečné a nicotné pro údajnou vnitřní rozpornost výroků, jak namítal žalobce. Předně je třeba uvést, že prvostupňové rozhodnutí neukládalo žalobci žádnou sankci, a že žalobou napadené rozhodnutí žádný výrok prvostupňového rozhodnutí o uložení sankce nerušilo. Výrok prvostupňového rozhodnutí zněl: „(...) *se zamítá žádost o Podporu na produkci ovocných druhů s vysokou pracností pro rok 2018*“, výrok žalobou napadeného rozhodnutí zněl: „*odvolání se zamítá a rozhodnutí SZIF (...) se potvrzuje*“, jiné výroky tato rozhodnutí neobsahovala. Citovanými výroky obou napadených rozhodnutí nebyla uložena žádná sankce v určité výši a za určité období. K tomu, aby byla nějaká osoba postižena uložení sankce, je zapotřebí, aby tak bylo učiněno výrokem rozhodnutí, neboť jen ten může být právním titulem ke stanovení povinnosti. Toliko výrok rozhodnutí je způsobilý přivodit účinky, které zákon spojuje s jeho právní mocí a vykonatelností, zatímco prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí správní orgán jen sděluje své skutkové a právní závěry ve výroku vyjádřené. Jen výrok pravomocného rozhodnutí je pro účastníky řízení závazný, zatímco odůvodnění rozhodnutí závazné není, čemuž odpovídá i procesní zásada, že opravný prostředek, potažmo žaloba ve správním soudnictví, směřující jen proti důvodům rozhodnutí, nejsou přípustné (viz § 82 odst. 1 zákona 500/2004 Sb., správního řádu a § 68 písm. d) s. ř. s.). Ve výroku rozhodnutí musí být popsáno skutkové jednání popisem skutku, uvedením času, způsobu spáchání a výši uložené sankce. Takový obsah a náležitosti ani prvostupňové, ani žalobou napadené rozhodnutí nesplňují. Nutno dodat, že předmětem obou napadených rozhodnutí bylo na základě žádosti žalobce toliko posouzení, zda žalobce splňuje podmínky k poskytnutí podpory na produkci ovocných druhů s vysokou pracností dle nařízení vlády a čl. 2 odst. 1 bodu 23 nařízení Komise č. 640/2014 (dále jen nařízení Komise). Řízení bylo zahájeno toliko o žádosti žalobce a předmětem řízení nebylo nic jiného než žádost žalobce.
26. Ostatně žalobce sám uložení sankce dovozuje z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Pokud se odůvodnění obou napadených rozhodnutí zmiňují o částce 43 883,57 Kč, kterou žalobce nesprávně považuje za sankci, hovoří toliko o peněžní vyčíslení rozdílu mezi žalobcem deklarovanou a zjištěnou plochou. SZIF v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vysvětlil, co představuje částka 43 883, 57 Kč a také to, že stržení této částky by přicházelo v úvahu v následujících třech letech, a to jednorázově z poskytovaných plateb, na nichž bude mít žalobce v těchto letech nárok (str. 2). Žalovaný následně v žalobou napadeném rozhodnutí k odvolací námitce žalobce shledal, že žalobce nemohl ovlivnit termín zápisu DPB do Evidence, došel k závěru, že DPB mají být v Evidenci zapsány na žalobce se zpětnou účinností od 1. 8. 2017, čímž budou moci být v rámci žádosti počítány jako zjištěné plochy. Proto nebude zjištěn rozdíl mezi deklarovanou a zjištěnou plochou, čímž nedojde ke stanovení víceleté sankce. Odůvodnění správních orgánů ohledně částky 43 883,57 Kč, která bude, resp. nebude zohledněna v budoucnu, je třeba chápat jako výklad postupu dle čl. 19 odst. 2 nařízení Komise č. 640/2014, který stanoví pravidla pro poskytování podpory z evropských dotací tak, že: „*pokud rozdíl přesahuje 50%, nelze na danou skupinu plodin podporu na plochu poskytnout. Příjemce musí navíc uhradit další sankci*

rovnající se výši podpory, která odpovídá rozdílu mezi ohlášenou plochou a plochou zjištěnou podle článku 18“. Soud proto přisvědčuje žalovanému v tom, že text použitý v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ohledně předmětné částky byl informací o důsledcích nesplnění podmínek dle citovaného článku nařízení Komise. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí odpovídá jeho odůvodnění. Vzhledem ke shora uvedenému je námitka vnitřní rozpornosti žalobou napadeného rozhodnutí nedůvodná.

27. Soud nevešel ani na *druhou žalobní námitku*. Ustanovení § 23 odst. 1 nařízení vlády stanoví, kdo může požádat o poskytnutí dotace, resp. jaké musí žadatel o poskytnutí dotace splňovat základní podmínky. Vyplývá z něj, že kromě splnění podmínek dle § 2 téhož nařízení musí žadatel obhospodařovat zemědělskou půdu evidovanou na něj v LPIS jako a současně evidovanou v Evidenci. Odst. 5 téhož ustanovení pak zakotvuje další podmínku, kterou musí žadatel splnit, tj. podmínku minimální úrovně vlastní produkce. Dikce tohoto ustanovení nedává prostor k pochybám o tom, že veškeré v něm uvedené podmínky musí být žadatelem splněny kumulativně. Pokud tedy žadatel jednu z podmínek dle § 23 odst. 1 nařízení vlády nesplní, následkem je nemožnost poskytnutí dotace, nikoli, jak se mylně domníval žalobce, jakési osvobození žadatele od splnění ostatních podmínek pro poskytnutí dotace (tzn. podmínky dle § 23 odst. 5 nařízení). V projednávaném případě to znamená, že aby žalobci mohla být poskytnuta dotace, musel obhospodařovat DPB, které na něj byly zapsány v LPIS a současně v Evidenci, a zároveň prokázat minimální úroveň vlastní produkce ve výši dle přílohy č. 6 nařízení vlády. Minimální úroveň vlastní produkce však žalobce nesplnil (neboť produkce žalobce činila 13,15 t/5,47 ha, tedy 2,40 t/ha, a nedosahovala tak v příloze č. 6 stanovené minimální úrovně 3,0 t/ha), což je ostatně mezi účastníky řízení nesporné. Proto mu nemohla být poskytnuta dotace. Skutečnost, že v době podání žádosti na něj nebyly DPB evidovány, resp. že po něm nebylo možné splnění podmínky evidence požadovat, neboť nemohl ovlivnit termín zápisu do Evidence, jak uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný, nemá na splnění podmínky minimální úrovně vlastní produkce žádný vliv. Jelikož tedy žalobce prokazatelně nesplnil jednu z podmínek pro poskytnutí dotace, nezbylo správním orgánům než rozhodnout o zamítnutí žádosti.
28. Soud nevešel ani na *třetí žalobní námitku*. Jak již bylo uvedeno výše, předmětem správního řízení, v němž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, bylo pouze posouzení, zda žalobce splňuje podmínky k poskytnutí podpory na produkci ovocných druhů s vysokou pracností, a to na základě žádosti. Předmětem nyní vedeného řízení o žalobě je proto přezkoumání zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nikoli řízení o žádosti o změnu uživatele a v něm vydaných rozhodnutí. Soud se proto případným pochybením správních orgánů v řízení o žádosti o změnu uživatele nemůže zabývat. Pouze pro úplnost dodává, že takové případné pochybení správních orgánů spočívající v opožděném provedení změny v LPIS nemá na projednávanou věc vliv. Vzhledem k tomu, že žalobce nesplnil podmínku minimální úrovně produkce, pročez bylo nutné jeho žádost zamítnout, neměl by případný dřívější zápis DPB v LPIS a Evidenci vliv na výsledek projednávaného řízení. Podmínku minimální produkce žalobce musel splnit, jak je uvedeno ve vypořádání předchozí žalobní námítky, jak v případě, že by na něj byly DPB zaevidovány, tak v případě, že by na něj zaevidovány nebyly. Nelze zároveň odhlédnout od skutečnosti, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na žalobcovu námitku ohledně včasného podání žádosti o změnu uživatele a nemožnosti ovlivnit termín zápisu DPB do Evidence reflektoval, a na jejím základě došel k závěru, že DPB mají být v Evidenci zapsány se zpětnou účinností od 1. 8. 2017, čímž nevznikne rozdíl mezi deklarovanou a zjištěnou plochou, a žalobci

nebude proto strhávána částka odpovídající tomuto rozdílu. Zápis se zpětnou účinností tak byl ve prospěch žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, a proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 26. listopadu 2020

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu